

Мясцовыя самакіраванне

31 жніўня
2016 г.
№ 14 (377)

ГАЗЕТА ДЛЯ ВЫБАРШЧЫКАЎ
І ДЭПУТАТАЎ
МЯСЦОВЫХ САВЕТАЎ

УСЁ Ў ПАРАДКУ

СТАРШЫНЯ З АГЕНЬЧЫКАМ

Што агульнага ў рабоце
міліцыянера і дэпутата

Нэлі ЗІГУЛЯ

Усім знаёмы стэрэатып: на вёсцы п'юць, таму што няма работы, а не працуюць, таму што п'юць. Але ж гарэлка праблему, як вядома, не вырашае, а толькі пагаршае. Гэта і злачынствы, і сямейныя канфлікты, і кінутыя дзеці, і недагледжаныя хаты. Але наколькі можа быць эфектыўнай барацьба супраць таго, ад чаго па добрай волі мала хто адказваецца? Пакуль іншыя ламаюць над гэтым галовы, Аляксандр Застрэлаў дзейнічае. У старшыні Дамамерыцкага сельскага Савета, што ў Клімавіцкім раёне, прывычка да парадку ў крыві. У мінулым ён міліцыянер, і былы вопыт вельмі дапамагае эфектыўна рэагаваць на вострыя сігналы і знаходзіць агульную мову з людзьмі. Вынікі спраўды уражваюць.

Сродкі для перавыхавання

Савет грамадскага пункта аховы правапарадку, створаны ў Дамамерыцкім сельсавеце, можна лічыць

узорным. Тут усё зроблена з мэтай як мага эфектыўней уздзеяння на несвядомых грамадзян. Адна дошка ганьбы чаго толькі варта! Няма пакарання горшага, як трапіць на яе. Як пасля аднавяскоўцам у вочы глядзець?

— Я, калі перайшоў сюды працаваць з Кісялёва-Будскага сельсавета, адразу ж дошку змайстраваў, бо вельмі добра ведаю, як яна ўздзейнічае, — расказвае Застрэлаў. — У мяне заўсёды фотаапарат пад рукой. У кадр трапляюць усе, каго прыводзіць на перавыхаванне, а таксама надбайныя гаспадары, у якіх і дома абы-як, і каля дома някаля парадку.

(Заканчэнне на 2-й стар. «МС».)

Аляксандр Застрэлаў (справа): «Мы працуем з міліцыяй у адной звязцы».

Павільён на вуліцы Камсамольскай.

Святлана ЯСКЕВІЧ

У пасёлак Дамачава Брэсцкага раёна, былы самы паўднёвы райцэнтр Брэстчыны, ходзіць дызель, які і з'яўляецца асновай транспартных зносін. Цягнік спыняецца і на знакамітай станцыі Дубіца, на якой знялі добры дзясятка фільмаў (у асноўным расійскія кінастудыі). Ды і маршрутныя мікрааўтобусы з Брэста ходзяць некалькі разоў на дзень. А як дабіраюцца ў паліклініку, гандлёвыя цэнтры, іншыя ўстановы жыхары вёсак, што знаходзяцца за паўтара дзясятка кіламетраў ад Дамачава? Цікаўлюся ў старшыні сельскага Савета Уладзіміра ХВАЦКА.

Замянілі на маршрутку

Дарэчы, у кабінёце Уладзіміра Міхайлавіча заспець не ўдалося, ён з самага ранку быў побач з дарожнікамі на вуліцы Камсамольскай. Там устанавілі новы павільён на аўтобусным прыпынку. Кіраўнік мясцовай улады патлумачыў, што пісьмовыя пе-

рамовы з кіраўніцтвам ДРБУ-138 «Брэстблдарбуда» пачаліся некалькі месяцаў таму. Ён вельмі ўдзячны дарожнікам, што да просьбы сельскіх жыхароў прыслухаліся. Такім чынам сціплы па памерах, але ўтульны павільён тыдзень таму з'явіўся на вуліцы Кастрычніцкай у Дамачава. Таццяна, якая чакала аўтобус на прыпынку, сказала, што крыты прыпынак быў тут вельмі даўно, яшчэ ў савецкія часы, потым разбурыўся, і яго канчаткова знеслі. І было вельмі нязручна ў непагадзь. Цяпер стала камфортна.

А ў мікрараёне былога саўгаса, па вуліцы Камсамольскай, такі ж павільён устанавілі 16 жніўня, і яго адразу аблобавалі ўнукі гаспадароў суседніх дамоў,

Пакупніцы з Навасадаў Праскоўя Пілко, Таццяна Бараш і прадавец Людміла Карпук.

БЛІЖЭЙ ДА ЛЮДЗЕЙ

А МОЖА, ЧАС НАДЫШОЎ?

Прыярытэты жыхароў
аддаленых вёсак —
магасін і аўтобус

што праводзяць канікулы ў бабуль. Яшчэ даволі малыя дзеці і тыя казалі, што цяпер чакаць маршрутку будзе «лепш і прыгажэй».

Вуліца Камсамольская якая і пераходзіць у дарогу, якая вядзе ў аддаленыя вёскі сельсавета — Дубок, Гуту, Навасады. Туды мы і паехалі з

Уладзімірам Хвацікам. Гэты кірунак лічыцца найбольш праблемным у плане транспартнага абслугоўвання жыхароў. Раней тры разы на тыдзень сюды хадзіў рэйсавы аўтобус з Брэста. На пазедкі транспартна аўтабазы пенсіянеры мелі льготы, гэта іх задавальняла. Але ў вёсках засталася па 40-60 чалавек. І пры такой колькасці насельніцтва не даводзіцца здзіўляцца, што рэйс стаў храніцца на стратны. Транспартная арганізацыя не магла несці страты бяскожна — аўтобус адмянілі. Тады мясцовая ўлада стала дамаўляцца з гаспадарамі прыватных мікрааўтобусаў, каб некалькі разоў на тыдзень яны рабілі рэйс у згаданыя кі-

рункі. Тыя пайшлі на сустрэчу, і цяпер маршрут ходзіць у вёскі па сарадах, пятніцах і суботах. Фактычна паўтараецца графік ранейшага аўтобуса.

Але, паводле слоў старшыні сельскага Савета, першыя дачыны ўзнікаюць пэўныя праблемы. То транспартнікі пачынаюць скарыжціцца, што мала ездзіць пасажыраў, а іх кліенты пярэчаць, расказваюць, што вадзіцелі часам «забываюцца» даваць білеты, таму і статystыка выходзіць з агрэхамі. То вяртаюцца ўспамінаюць пра былыя льготы і патрабуюць, каб вярнулі аўтобус.

(Заканчэнне на 2-й стар. «МС».)

У СВАЁЙ АКРУЗЕ

УСЕ БАКІ ЖЫЦЦЯ

Віктар Пінчук,
член Пастаяннай
камісіі Савета
Рэспублікі
Нацыянальнага
сходу Беларусі
па рэгіянальнай
палітыцы і
мясцовым
самакіраванні,
вылучаны ад
Крычаўскага,
Хоцімскага і
Клімавіцкага
раёнаў
Магілёўскай
вобласці,
прайшоў шлях ад
галоўнага ветэрынарнага
ўрача і дэпутата сельскага Савета да дырэктара
агракамбіната «Усход», аднаго з найлепшых у раёне, і
члена верхняй палаты беларускага парламента. Цяпер
ён кандыдат біялагічных навук, дацэнт факультэта
павышэння кваліфікацыі і перападрыхтоўкі кадраў
Віцебскай дзяржаўнай акадэміі
ветэрынарнай медыцыны.

БОЛЬШАСЦЕ ПЫТАННЯЎ — ЖЫЦЦЁВЫЯ

Сустрэчы з насельніцтвам Віктар Фёдаравіч праводзіць рэгулярна. Яго кантакты размешчаны на дошках аб'яў выканкамаў усіх трох раёнаў. «Людзі часта тэлефонуюць. Усё жыццё прапрацаваў з людзьмі, і мне не цяжка дапамагаць ім вырашаць рэальныя праблемы. Бо часам грамадзяне на прыёме ставяць невырашальныя пытанні. Напрыклад, заяўляюць, што «дзесьці пад Крычавам захаваны скарб», — дзеліцца сенатар.

Але абсалютная большасць пытанняў, з якімі звяртаюцца да члена Савета Рэспублікі, носіць надзвычай характар — выдзяленне жылля, добраўпарадкаванне вуліц, мікрараёнаў, рамонт сацыяльна-культурных устаноў, паліклінік, бальніц, клубаў. Часам пытанні тычацца асабістых адносін. Напрыклад, калі сусед з суседам ніяк не вызначыць мяжу паміж участкам, або сваякі не могуць падзяліць спадчыну памерлых бацькоў. Акрамя таго, цяпер Віктар Пінчук з'яўляецца старшынёй ветэрынскай арганізацыі Магілёўскага раёна, таму да яго звяртаюцца і з гэтай мясцовай, у якой член верхняй палаты працаваў на працягу некалькіх дзесяцігоддзяў. Па яго словах, пры неабходнасці да вырашэння пытанняў грамадзян ахвотна падключаюцца і выканаўчыя ўлады ўсіх узроўняў. Сенатар бярэ ўдзел у мерапрыемствах, што адбываюцца ў довераных яму раёнах.

ЯКАЯ СПРАВА, ТАКАЯ І СЛАВА

— Сувяз не губляю і з роднай гаспадаркай, у якой адпрацаваў кіраўніком 25 гадоў. За час маёй працы былі пабудаваныя спартыўная зала, сярэдняя школа, амбулаторыя, кавярня і 650 кватэр, а таксама храм Святой Тройцы, асноўны спонсар у будаўніцтве якога выступіў агракамбінат «Усход». Увогуле, аграпрадодок, у якім знаходзіцца гаспадарка, прызнаны адным з самых лепшых у Магілёўскай вобласці, — шчыры Віктар Пінчук.

Рознае даводзіцца вырашаць: бытавыя пытанні, сямейныя — усе бакі жыцця чалавека. Людзі часта прыходзяць пагутарыць, падзяліцца думкамі, выказаць сваю пазіцыю па тым ці іншым пытанні.

— Пенсіянеры станюць адгукаюцца пра тое, што ім гарантована матэрыяльная падтрымка ў старасці, — расказвае парламентарый. — Мне ёсць з чым параўнаць. Я бачыў станаўленне беларускай мадэлі дзяржавы ад самага пачатку, і мы дасягнулі сапраўдных поспехаў. Сёння як член Савета Рэспублікі прыкладаю ўсе намаганні для таго, каб задаволіць запатрабаваны людзей, калі гэта магчыма.

КОЖНАМУ СВАЁ

Крычаўскі, Хоцімскі і Клімавіцкі раёны адносяцца да паўднёва-ўсходніх рэгіёнаў і мяжуюць з Расіяй, і ў большасці сваёй яны сельскагаспадарчыя (асабліва гэта тычыцца Хоцімскага раёна). «У гэтых трох раёнах людзі больш цярплівыя. У Магілёўскім — больш патрабавальныя. Бо ведаюць, напрыклад, што ў самім Магілёве вуліцы добра асвятляюцца, і таму задаюць пытанне: «А чаму гэтак жа нельга зрабіць у нашых вёсках?» Пры гэтым бюджэт Магілёўскага раёна бездзятачыны, а бюджэты трох раёнаў, ад якіх я вылучаюся, — на датацыях. Таму ў іх часцей сустракаюцца праблемы з працаўладкаваннем, але, з другога боку, там людзі больш актыўныя і дбаюць пра сябе самастойна, не перакладаюць свае клопаты на плечы ўлады», — расказвае Віктар Пінчук.

Пры гэтым Клімавіцкі раён больш прамысловы. У ім працуюць лікёра-гарэлачны завод, камбінат хлебапрадуктаў, вапнавы завод і іншы. А Крычаўскі раён нядаўна сутыкнуўся з праблемай аптымізацыі вытворчасці, якая адбылася на цэментна-шыферным заводзе, што стаў часткай новастворанага холдынга. «Але гэтыя пытанні паступова вырашаюцца ўладамі, — дадае Віктар Пінчук. — Уся надзея на прыняцце ўрадам пастановы аб развіцці паўднёва-ўсходніх рэгіёнаў Магілёўшчыны, у якія ўваходзяць раёны, што я курырую».

ТЫЯ, ШТО РАТУЮЦЬ ЧАЛАВЕЦТВА

Па словах Віктара Пінчука, адзінае, аб чым ён шкадуе, што пакуль Закон «Аб ветэрынарнай дзейнасці» ў Беларусі выкарыстоўваецца ў рэдакцыі 2010 года, хоць меркавалася, што папраўкі ў яго будуць унесены ўжо ў гэтым скліканні. «Я працую ў ветэрынарнай сферы больш за 40 гадоў і дакладна ведаю, што апошнім часам прэстыж нашай прафесіі ўпаў. Мала хто з выпускнікоў Віцебскай дзяржаўнай акадэміі ветэрынарнай медыцыны імкнецца працаваць у сельскай гаспадарцы. Адсюль і недахоп, і вялікая цяжкасць кадраў у гаспадарках. Гэта цяжкая праца без выхадных, без адпачынку. Часта на ветэрынараў перакладаюць адказнасць за хваробы жывёл, якія, хутчэй, залежаць ад недагледжана гаспадарнікаў. Напрыклад, калі наложным чынам не нарыхтаваны корм, а праз гэта члушка галодная, таму і хворая. Усё гэта не прываблівае, а адштурхоўвае маладых спецыялістаў», — лічыць Віктар Пінчук.

На яго думку, ветэрынараў і адпаведных служб трэба надзяляць не толькі прафілактычнымі функцыямі, але і кантрольнымі. Каб спецыялісты маглі паўнаправа адсочваць усе працы, якія могуць паўплываць на стан жывёл. Віктар Пінчук лічыць, што прыняцце закона ў новай рэдакцыі дапаможа вырашыць большасць з гэтых праблем: «Мы не павінны забывацца пра ролю тых, ад каго залежыць здароўе жывёл у сельскай гаспадарцы. Бо дактары лечаць людзей, а ветэрынары — усё чалавецтва».

Вераніка ПУСТАВІТ.

РЭЗНАНАНС

СИТУАЦЫЮ ВЫПРАВІЛІ

У «Мясцовым самакіраванні» за 3 жніўня гэтага года быў апублікаваны матэрыял Ірыны Сідарок «Ці ёсць альтэрнатыва сметнікам?», у якім разглядалася праблема несанкцыянаваных сметнікаў.

Улады адрэагавалі на артыкул і выправілі сітуацыю. Карэліцка раённая інспекцыя прыродных рэсурсаў і аховы навакольнага асяроддзя правяла маніторынг земляў Турэцкага сельсавета, у прыватнасці вёскі Бронасава, і выдала рэкамендацыі па ліквідацыі выяўленых парушэнняў. Сіламі работнікаў калгаса імя Чарняхоўскага сметнікі былі знішчаны на працягу наступных двух тыдняў. Больш таго, адміністрацыя Карэліцкага выканаўчага камітэта даручыла мясцовай ЖКГ пашырыць ахоп паслугі вывазу цвёрдых камунальных адходаў ад сельскіх населеных пунктаў, у тым ліку шляхам падпісання дамоў з насельніцтвам.

Вольга ПРАЛЮК.

АКТУАЛЬНА

АГРАГАРАДОК ЯК ТУРЫСТЫЧНЫ КОМПЛЕКС

У Глыбоцкім раёне адбылося выязное пасяджэнне
прэзідыума Віцебскага абласнога Савета дэпутатаў

Абмяркоўвалі вельмі актуальную ў Год культуры тэму: ахову гісторыка-культурнай спадчыны. Рэгіён быў выбраны невыпадкова. У раёне шмат помнікаў архітэктуры. Мясцовая ўлада напрацавала добры вопыт у развіцці турызму. Напрыклад, з розных куткоў свету прыязджаюць у славуцы Мосар. І ў Глыбокім заўсёды шмат турыстаў, які ў некаторых іншых населеных пунктах.

У ГЛЫБІНЦЫ ШУКАЮЦЬ... АРГАНІСТА!

Спачатку народныя выбарнікі павінны ў аграгарадку Празарокі. Там цудам захаваліся старыя храмы.

— У Празароках ёсць касцёл Унебаўзяцця Найсвяцейшай Панны Марыі, будаўніцтва якога завяршылася ў 1907 годзе. Недалёка — праваслаўная царква ў гонар святых апосталаў Пятра і Паўла (яе адкрылі ў 1909-м). Празарокі так-

сама вядомая далёка за межамі Беларусі дзякуючы Ігнату Цярэнцэвічу Буйніцкаму. Менавіта ў былой Празароцкай воласці нарадзіўся стваральнік нацыянальнага прафесійнага тэатра, акцёр, рэжысёр, літаратар. На месцы, дзе ён пажадаў, каб яго пахавалі, устанавлены помнік. У мясцовай школе ёсць музей, прысвечаны яго жыццю і творчасці, — расказвае Інеса МІХАЙЛОУСКАЯ, старшыня Празароцкага сельскага Савета.

У адпаведнасці з рашэннем Глыбоцкага райвыканкама, вядзецца

У цэнтры Глыбокага.

мэтанакіраваная праца па захаванні аб'ектаў культурнай спадчыны. За кожным замацавалі арганізацыі, установы адукацыі. Яны аказваюць шэфскую дапамогу.

У касцёле святар расправёў, што падчас будаўніцтва, якое доўжылася каля 9 гадоў, тутэйшыя жыхары самі выраблялі цэглы. І выкарыстоўвалі ў вытворчасці малако і яйкі. Каб было на стагоддзі! У 1948-м касцёл закрылі. Будынак выкарыстоўваўся для захавання збожжа. Гэта негатыўна адбілася на стане ўнутраных сценаў.

Святар паказаў і калекцыю рарытэтаў.

— Вось малітоўнік, выдадзены ў пазамінулым стагоддзі. А гэта элементы адзення святароў мінулага. Ёсць і іконы розных стагоддзяў. Іх і іншае або я знайшоў, або вернікі падарылі. І сёння чарговы падарунак атрымаў, — расказаў ксёндз Дзімітрый.

Пакуль гутарылі, пачаў гучаць орган. Высветлілася, што цудоўную музыку выконвала былая жыхарка раёна, якая цяпер жыве ў Францыі. Прыехала ў госці да сваякоў. Па просьбе ксяндза парадавала гарсцей. Гукі органа дарэвалюцыйнага часу кранулі душу.

ПАБУДАВАНЫ ПА ЗАГАДЗЕ ЦАРА

Царкву ў гонар святых апосталаў Пятра і Паўла пабудавалі па ўказе Мікалая II, які праязджаў праз Празарокі. У храме насталець протаіерэй Канстанцін Каляя і матушка Таццяна расказалі, што падчас рамонтна пад званіцай знайшлі дакументы дарэвалюцыйнага часу. Сярод іншага — унікальны план зямельнага ўчастка, намалёваны Ігнатам Буйніцкім.

(Заканчэнне на 2-й стар. «МС».)

Членаў прэзідыума абласнога Савета дэпутатаў сустракаюць у аграгарадку Празарокі.

ЗВЯЗДА

3